

ตระกูล อุบัติศฤงศ์

ตระกูล ต้นบุญญ ญ ระนอง

ตระกูล อุดมทรัพย์

ตระกูล ดิลกแพทย์

ตระกูล วาณิช

ตระกูล เอกวาณิช

ตระกูล จิรายุส

ตระกูล บุญเป็ทตระกูล๓.๙ ตระกูล โ อุบัติศฤงศ์

ย ย ย ย ย นายฮั่นกวนย แซ่หงอ

ย ตระกูลอุบัติศฤงศ์ เป็นอีกตระกูลหนึ่งของเมืองภูเก็ตที่สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยและชื่อเสียงจากธุรกิจการค้าขายและทำเหมืองแร่เช่นเดียวกับตระกูลอื่น ๆ ต้นตระกูลเป็นพ่อค้าลูกติดที่เดินทางออกจากมณฑลชกเกี้ยนมาประกอบอาชีพในเมืองภูเก็ต เมื่อประมาณ ๔๐ ปีมาแล้ว พ่อค้าคนนี้เป็นนายฮั่นกวน แซ่หงอ ซึ่งอายุในขณะนั้นประมาณ ๓๐ ปี สวณลูกชาย คือ นายฮั่นเหล แซ่หงอ ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นนายจเร อุบัติศฤงศ์

ย นายฮั่นกวนย เข้ามาเริ่มต้นด้วยการเป็นเสมียนในบริษัทช้วยหินของพวกตระกูลทองตัน บริษัทบิดาของหลวงชนาทรนิเทศหรือตันเจ้งห้อย นายฮั่นกวนยฮ้อยคืออาชีพเป็นเสมียนมาหลายปีเลี้ยงตัวเองและบุตรชาย พยายามเก็บหอมรอมริบใช้จ่ายอย่างประหยัด มัธยัสถ์ จนสามารถเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งพอจะเป็นเงินทุนในการทำธุรกิจการค้าแล้ว จึงได้ลาออกจากการเป็นเสมียนมาเปิดร้านค้าของตนเองชื่อร้านชินฮ้อยช้วย จำหน่ายพวกของชำทุกชนิด เช่น ข้าวสาร เกลือ นมตราหม่มทูนหัว ฯลฯ

ต่อมาเมื่อประสบความสำเร็จในธุรกิจการค้าก็รับเป็นตัวแทนจำหน่ายเบียร์ตราสิงห์ตั้งแต่บริษัทบุญรอดบริวเวอรี่เปิดโรงงานเบียร์ใหม่ ๆ และได้ขออนุญาตขอเปิดโรงงานเหล้ากึ่งทุผลิตเหล้าขาวตราวงข้าว(ปัจจุบันเลิกกิจการแล้ว) เข้าหุ้นส่วนในเหมืองแร่บ้านหงวนร่วมกับตระกูลตันติวิท(บริษัทตันติโกวิท) เปิดเหมืองแร่ที่บ้านยูน และตั้งโรงงานยางแผ่นรมควันส่งนอก โดยมีลูกชายคือนายจเร อุบัติศฤงศ์ ช่วยเหลือทำงานในบริษัท

ย หลังจากที่นายฮั่นกวนยประสบความสำเร็จในธุรกิจการค้าและเหมืองแร่ ก็ได้แต่งงานครั้งที่สองกับนางหลิมบี แซ่หลิม ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น นางกรองทอง มีบุตรชายหญิงรวม ๗ คน คือ

ย ๑.นายสุริยะ(ตุน) อุบัติศฤงศ์ ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทภูเก็ตทองสิน ซึ่งเป็นโรงงานยางแผ่นรมควันส่งออก กรรมการผู้จัดการบริษัทไทยทองรับซื้อแร่ดีบุก และกรรมการผู้จัดการบริษัทชินฮ้อยช้วย ซึ่งเป็นบริษัทแม่ ตัวแทนจำหน่ายรถจักรยานยนต์ฮอนด้า และตัวแทนจำหน่ายเบียร์ตราสิงห์ด้วย บริษัทแม่มีหุ้นส่วนทำเหมืองแร่กับตระกูล ต้นติวิท เพื่อให้ทั้งสองตระกูลเป็นทองแผ่นเดียวกันย จึงได้ขอแต่งงานกับนางสันทนา(ตันติวิท) อุบัติศฤงศ์ มีบุตรด้วยกัน ๕ คน

ย ๒.นายวิจิตร (สัว) อุบัติศฤงศ์ ตำแหน่งผู้จัดการธนาคารยูไนเต็มาลายันแบงคัย คอร์เปอเรชั่น(ยูเอ็มบีซี)ย แต่งงานกับนางเกษมศรี (หงษ์หยก)ย อุบัติศฤงศ์ มีบุตร ๔ คน

ย ๓.นายวิสันต์(ซิว) อุบัติศฤงศ์ มีตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการย เหมืองแร่ บ้านยูนย ย ย ย และบริษัทเรือซูดแร่สหพิบูลย์แต่งงานกับนางสุวรรณณี(หงษ์หยก) อุบัติศฤงศ์ พี่สาวของนางเกษมศรี

ย ๔. นางเบญญา(อุบัติศฤงศ์) จินดาพล แต่งงานกับนายอรัญย จินดาพล มีบุตร ๕ คน คนหนึ่งในจำนวน ๕ คน คือ นายเรวุฒีย จินดาพล อดีต ส.ส.จังหวัดภูเก็ต

ย ๕. นายวิจารณ์(อวน) อุบัติศฤงศ์ เป็นศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียมีครอบครัวอยู่ในสหรัฐอเมริกา

ย ๖. นายวิจารณ์ (ซิม) อุบัติศฤงศ์ เป็นคนเดียวในตระกูลที่รับราชการ มีตำแหน่งผู้อำนวยการกองเศรษฐกิจ กรมทรัพยากรธรณี มีครอบครัวอยู่ที่กรุงเทพฯ

ย ๗. นางสุวิมล(อุบัติศฤงศ์) อรามวิทย์ แต่งงานกับนายธรรมบุญ อรามวิทย์ ทำงานอยู่บริษัทวิคส์ ตั้งรกรากอยู่กรุงเทพฯ เช่นกัน

ย นายฮั่นเหลหรือจเร อุบัติศฤงศ์ เป็นผู้ที่ช่วยสร้างฐานะให้ตระกูลมีฐานะร่ำรวยและมั่งคั่ง รับหน้าที่เป็นประธานกรรมการบริษัทในเครือของบริษัทชินฮ้อยช้วยทั้งหมด ได้แต่งงานกับนางเรวดี (หงษ์หยก)ย ย ย ย ย ย ย อุบัติศฤงศ์ บุคคลที่ซวยคิดตั้งนามสกุลอุบัติศฤงศ์ ซึ่งเดิมเป็นตระกูลแซ่หงอนั้นคือ ขุนอาทระ เกษียณ นายฮั่นกวนรับให้มาทำงานในบริษัทเป็นที่ปรึกษา

ย ทายาทในตระกูลอุบัติศฤงศ์ทุกคนล้วนสำเร็จการศึกษาในต่างประเทศ และต่างก็มีความสามัคคีกัน มีลูกหลานในตระกูลรวม ๕๐ คน

ย ความมั่งคั่งในธุรกิจการค้าและวงศ์ตระกูลที่เริ่มต้นจากนายฮั่นกวนซึ่งเข้ามาอยู่ภูเก็ตรุ่นเดียวกับขุนเลิศโกศารักษ์ในด้านทรัพย์สิน ที่ดิน

มีหลายจังหวัดรวมแล้วไม่น้อยกว่าหมื่นไร่ มีบริษัทในเครือหลายบริษัท

ซึ่งสามารถสร้างงานให้ชาวภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียงนับพันคนนับว่าเป็นตระกูลหนึ่งที่ได้ช่วยพัฒนาแรงงานและช่วยเหลือทางราชการมากพอสมควร๓.๑๐ ตระกูล

โ ต้นบุญญ ญ ระนอง

ย ขุนเลิศโกศารักษ์ (ต้นเคห์ลิม หรือ หลิมย ต้นบุญ)

ย คนภูเก็ตนั่นนอกจากจะมีความภาคภูมิใจในภูมิประเทศอันอุดมด้วยธรรมชาติที่งดงามแล้ว ยังมีความภูมิใจในความเป็น โ คนภูเก็โต ที่ล้วนแล้วแต่เป็นคนดี
สุขภาพเรียบร้อยโอบอ้อมอารี และมุ่งก่อประโยชน์ส่วนตนไปพร้อม ๆ กับให้ประโยชน์แก่ส่วนรวมอีกด้วย

ย พระยารัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี(คอซิมบี๊ ณ ระนอง) ได้เคยกล่าวไว้ในท่ามกลางที่ประชุมเสนาบดี ต่อพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า
โ คนภูเก็ตมีอยู่ไม่กี่คนก็จริงแต่ก็เป็นคนทุกคนโ คำกล่าวอันคนคายนึ่กลายมาเป็นคตินิยมของคนภูเก็ตตลอดมา

ย ขุนเลิศโกศารักษ์(ต้นเคห์ลิมหรือ หลิม ต้นบุญ) ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ยพยายามสะสมความดีงามทั้งส่วนตัวและส่วนรวมตามคตินิยมอันดีนั้นจนตลอดอายุไขของท่าน
ชีวิตของท่านจึงเป็นที่ตั้งตัวอย่างของคนทำงานก่อสร้างตัวจากความยากจนขึ้นมาจนถึงระดับคนร่ำรวย

เป็นตัวอย่างของนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าใจถึงความขาดแคลนและความทุกข์ยากของผู้อื่น เป็นทั้งนักปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับคตินิยมของคนภูเก็ต
ทั้งในด้านจริยธรรม การเสียสละ และการตั้งตนไว้อุป

ย ต้นเคห์ลิม เดินทางจากมณฑลชกเกี้ยนลงเรือใบรอนแรมมาถึงภูเก็ตด้วยความมุ่งมั่นที่จะมาเผชิญโชค เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๔๕๕
งานแรกที่เริ่มต้นชีวิตบนเกาะภูเก็ตก็คือกรรมกรในเมืองหาบที่ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวัน จากนั้นก็ลาออกมาเป็นคนเฝ้าสวนผักของผู้มีอันจะกินเช่นเดียวกัน
มีรายได้เดือนละ ๖ บาท

ย งานลำดับต่อมาคือเฝ้าเรือนต์ของบริษัททุ้งคาฮาเบอร์ ติน เดรดยิ่ง ได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๓๖ บาท
จากนั้นก็ซื้อเรือแจวรับจ้างขนส่งผู้โดยสารจากเรือเดินสมุทร มาตั้งโ ขึ้นท่าเรือภูเก็ต(ท่านเรศร์) จนเก็บเงินได้จำนวนหนึ่งก็เปลี่ยนจากเรือแจวมาเป็นเรือนต์
จากเรือนต์รับจ้างส่งคนโดยสารเพียงสัปดาห์ละครั้ง ขยับขยายงานเป็นรับเหมาทำไม้พื้นส่งบริษัท ต้นเคห์ลิม จึงกลายเป็น โ คนคนแทรกเตอร์โ
คนสำคัญของบริษัทเรือทุ้งคาฮาเบอร์ฯ ตั้งแต่นั้นมา

ย พ.ศ.๒๔๗๔ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสเลียบหัวเมืองปักษ์ใต้
ต้นเคห์ลิมได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตให้ทำหน้าที่นายเรือพระที่นั่งนำเสด็จฯ ประพาสเมืองกระบี่ จึงได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นขุนเลิศโกศารักษ์
ถือศักดินา ๔๐๐ และพระราชทานนาม สกุลว่า โ ต้นบุญโ เพื่อให้เป็นสิริมงคลรับราชการเป็นกรมการพิเศษของเมืองภูเก็ต สนองพระมหากรุณาธิคุณ สืบไป
ย ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ผู้จัดการบริษัททุ้งคาฮาเบอร์ฯ และกงสุลอังกฤษที่ภูเก็ตต้องอพยพจากภูเก็ต
จึงฝากเอกสารหลักฐานสำคัญของบริษัทไว้กับขุนเลิศโกศารักษ์ ซึ่งท่านก็ต้องรับภาระหน้าที่นี้และต้องเผชิญกับการคุมขังทรมานจากทหารญี่ปุ่นอย่างหนัก
แต่ท่านไม่ยอมบอกที่ซ่อนเอกสารนั้นเลยเมื่อสงครามเลิก ทางบริษัททุ้งคาฮาเบอร์ฯ ก็ตอบแทนขุนเลิศฯ โดยให้ทำเหมืองในที่ดินของบริษัทที่เรือทุ้งคาฮาเบอร์ฯ ไม่สามารถเข้าถึงได้
โดยชักเพียง ๑๒๕ เปอร์เซ็นต์ ย ย ย ย ก็ปรากฏว่าโชคดีพบแร่ดีบุก ทุ้งคาฮาเบอร์ฯ ได้เดือนละ ๓๐๐ โ ๔๐๐ บาทต่อเดือน ประกอบกับเป็นช่วงที่ราคาแร่สูงมาก
ต่อจากนั้นก็เปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ ๆ คุณภาพดี ก็สามารถขยายงานได้อย่างกว้างขวาง ถึง ๗-๘ เหมืองในเวลาเดียวกัน

ทำให้ท่านสามารถสร้างฐานะขึ้นสู่ระดับที่มั่นคงได้ภายในระยะเวลาเพียง ๑๐ ปี คือจาก พ.ศ.๒๔๙๓ โ ๒๕๐๒

ย เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถเสด็จพระราชดำเนินประพาสภูเก็ต
ขุนเลิศโกศารักษ์ได้รับเกียรติจากทางราชการให้ช่วยเหลือจัดหาสิ่งของในการรับเสด็จ ตลอดจนเป็นกรมการรับเสด็จในส่วนที่เป็นงานเบ็ดเตล็ด
อันไม่เกี่ยวกับงบประมาณแผ่นดินขุนเลิศฯ ก็ถือเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่พยายามปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจอย่างดีที่สุด จนความทราบถึงฝ่าละอองธุลีพระบาท
โปรดเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าเป็นการสวนพระองค์ และเมื่อวันเสด็จพระราชดำเนินกลับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ พระราชทานเหรียญรัตนาภรณ์ชั้นที่ ๔
ให้เป็นบำเหน็จ

ย ขุนเลิศโกศารักษ์ได้พยายามประกอบคุณงามความดีสนองพระมหากรุณาธิคุณอยู่ไม่ขาดสาย ย ย ย ย ย ย ย อาทิเช่น สละทรัพย์บำรุงการศึกษา บำรุงศาสนา
บำรุงโรงพยาบาล บำรุงมูลนิธิวิญญูฯ และสงเคราะห์ผู้ประสบสาธารณภัย ทุกโอกาสที่พึงปฏิบัติ จนมีชื่อเสียงว่าเป็น โ เศรษฐีใจบุญโ

ขุนเลิศโกศารักษ์ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ดังต่อไปนี้

- พ.ศ.๒๔๙๔ ได้รับเบญจมาภรณ์มงกุฎไทย
- พ.ศ.๒๕๐๐ ได้รับเบญจมาภรณ์ช้างเผือก
- พ.ศ.๒๕๐๒ ได้รับรัตนาภรณ์ ร.๙ ชั้น ๔
- พ.ศ.๒๕๐๔ ได้รับจักรภรณ์มงกุฎไทย
- พ.ศ.๒๕๐๕ ได้รับจักรภรณ์ช้างเผือก
- พ.ศ.๒๕๑๐ ได้รับตริตาภรณ์มงกุฎไทย และเหรียญกาชาดสรรเสริญ
- พ.ศ.๒๕๑๕ ได้รับตริตาภรณ์ช้างเผือก

โดยที่ถือว่ามั่งมีแล้วต้องเผื่อแผ่ผู้อื่น โดยที่ถือว่าเป็นคนของพระราชธา และโดยที่ถือว่าเป็นคนของท้องถิ่นที่จะต้องให้ความร่วมมือกับทางราชการ
ขุนเลิศโกศารักษ์จึงมีบทบาทต่อสาธารณชนอยู่ตลอดเวลา ท่านขุนเลิศฯ จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรมการอะไรต่อมิอะไรมากมายจนท่านเองก็จำไม่ได้หมด

แต่ไม่ว่าจะเป็นกรมการหรือไม่ก็ตาม เมื่อมีงานให้ช่วยก็จะยินดีช่วยทั้งนั้น ซ่อมวัดขยายอาคารเรียน สร้างตึกใหม่ให้โรงพยาบาล(เช่นตึกศูนย์บริการโลหิต
โ เลิศโกศารักษ์โ โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต) ซ่อมอำเภอบ่อน้ำ ฯลฯ ท่านจะต้องมีส่วนร่วมทั้งนั้น ทั้งในจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียง

ย วิทยาลัยอนุควรเป็นวัยแห่งการพักผ่อน แต่ขุนเลิศโกศารักษ์หาขอมหยุดพักไม่ ท่านยังคงทำงานอยู่ตลอดเวลา งานล่าสุดของท่านนอกเหนือจากงานเหมืองแร่
สวนยาง ตัวแทนจำหน่ายสินค้าในเครือบริษัทปูนซิเมนต์ไทยแล้วท่านยังได้ดำเนินการสร้างศูนย์การค้าเลิศโกศารักษ์ขึ้นเป็นศูนย์การค้าแห่งแรกของจังหวัดภูเก็ต

โดยวางผังให้มีโรงภาพยนตร์ สถานเล่นโบว์ลิ่ง อาคารพาณิชย์และโรงแรมชั้นหนึ่ง เช่นเดียวกับศูนย์การค้าทั่วไปในกรุงเทพฯ

ซึ่งเป็นงานที่สร้างความเจริญให้กับท้องถิ่นด้วย ศูนย์การค้าแห่งนี้เริ่มสร้างในปี พ.ศ.๒๕๑๒

ย พ.ศ.๒๕๑๔ เมื่อทางราชการจังหวัดภูเก็ต มีความประสงค์จะได้ที่ดินสำรองไว้ขยายวิทยาลัยครูภูเก็ต
ขุนเลิศโกศารักษ์ก็มีความยินดีบริจาคที่ดินที่เคยขุดหาแร่ผ่านไปแล้วจำนวน ๒๕๐ ไร่ โดยประมาณ ให้แก่ทางราชการเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ

ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่วิทยาลัยครูภูเก็ตในวโรกาสอันเป็นวันมหามงคลพระราชพิธีรัชดาภิเษก

ซึ่งการบริจาครั้งนั้นเป็นการบริจาคครั้งสุดท้ายของขุนเลิศโกศารักษ์เพราะหลังจากนั้นขุนเลิศฯ ก็ล้มป่วยและถึงแก่กรรม

โดยไม่มีโอกาสได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตราภรณ์ช้างเผือกด้วยมือของท่านเองเหมือนที่เคยได้รับมาในครั้งก่อน ๆ
ชีวิตครอบครัว ชุนเลิศโกศารักษ์สมรสกับนางเลิศโกศารักษ์ โยโย แซ่หลิม เมื่อ พ.ศ.๒๔๖๓ มีธิดาคนเดียวคือคุณหญิงกาญจนา(ต้นบุญ) ณ ระนอง ซึ่งสมรสกับคุณอนุ
ณ ระนอง จากตระกูลเศรษฐีเมื่อระนองย ย ผู้เป็นหลานย ย (ปู่)ย ย ของพระราชวังฎานประดิษฐ์(คอซิมบี๊ ณ ระนอง) มีทายาทสืบสกุล ๔ คน คือ นายวิจิตร ณ
ระนองย นางวิมลวรรณย (ณ ระนอง)ย ย ย บรรเลงจิต นางวิภาพรรณ(ณ ระนอง) คุณสุวรรณ และนายวิบูลชัย ณ ระนอง
เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการร่วมบริหารกิจการในกลุ่มเฟิร์ลส์ต่อมาทุกวันนี้
ย คนที่โดดเด่นในตระกูลย ย ย คือ นายวิจิตรย ณ ระนอง ซึ่งคุมธุรกิจโรงแรมและมีบทบาทสำคัญในวงการท่องเที่ยวทั้งระดับจังหวัด ระดับภาคได้ และระดับประเทศ
และดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิก๓.๑๑ ตระกูล โ อุดมทรัพย์โ
ย ย ย ย ย ย ย ชุนวิเศษนุกุลกิจ

ย ชุนวิเศษนุกุลกิจ(วิเศษย อุดมทรัพย์)หรือนายต้นเองก็ เกิดที่จังหวัดภูเก็ต เป็นบุตรของนายต้นบากและนางหีด(นุ้ย) ชาวตำบลป่าคอก อ.ถลาง จ.ภูเก็ต
ย เดิมนายต้นบาก เป็นคนจีนมณฑล ฮกเกี้ยน มีความรู้และประสบการณ์อาชีพทำเหมืองแร่จากประเทศจีนมาก่อน ประมาณ พ.ศ.๒๓๘๐
นายต้นบากได้เดินทางเข้ามาตั้งรกรากที่ภูเก็ต แล้วทำเหมืองแร่แบบเหมืองหาบที่กะทู้ ปัจจุบันเป็นบริเวณที่ตั้งว่าการอำเภอกะทู้
นายต้นบากมีภรรยา ๒ คน คือ นางหีด และนางชวนห้อง ชาวกะทู้มีบุตรธิดา ๙ คน และนายต้นเองก็เป็นบุตรคนแรกซึ่งกำเนิดเมื่อ พ.ศ.๒๔๓๒
นายต้นเองก็ได้เรียนรู้และทำเหมืองสืบมาจากบิดา โดยเป็นผู้ดูแลกิจการเหมืองแร่ในตำแหน่งผู้จัดการตั้งแต่อายุ ๑๖ ปี ซึ่งขณะนั้นเปิดเหมืองหาบมีอยู่ ๑๗ ร้างหรือ ๑๗
หน้าเหมือง ใช้ชื่อบริษัทว่า โ อุดมทรัพย์ โ มีคนงานเป็นคนจีน จำนวนพัน ๆ คน เพราะเหมือง ๑ ร้างใช้คนงาน ๒๐๐ กว่าคน พ.ศ.๒๔๔๐ - ๒๔๖๐
กิจการเหมืองแร่แบบเหมืองหาบมารีบจ้างแรงงานน้อยลง

การทำเหมืองแร่ก็ต้องพัฒนาเปลี่ยนไปเป็นการทำแบบเหมืองรูหรือเหมืองอุโมงค์(ได้รับแบบอย่างมาจากรัฐอิไปห์ประเทศมลายา ขณะนั้น)
โดยใช้วิธีการขุดเป็นอุโมงค์เจาะลงไปตามสายแร่ซึ่งผ่านการบอริ่งแล้ว ตอนนั้นยังมีความอุดมสมบูรณ์ของแร่อยู่มากสามารถหาได้ง่ายพ.ศ.๒๔๖๐ - ๒๔๘๐
นายต้นเองก็ได้ย้ายกิจการเหมืองแร่ไปทำที่บ้านนาถก ต.ถลาง พัฒนามาเป็นระบบเครื่องจักรไอน้ำต้ม หมุนสายพาน ประกอบกับสมัยนั้นป่าไม้ที่ใส่ทำฟืนยังมีมาก
และได้ดำเนินกิจการจนถึงยุคการใช้เครื่องจักรดีเซลหมุนช้า ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ย มีการสั่งซื้อเครื่องจักรใหม่ ๆ เข้ามา
พ.ศ.๒๔๘๕ ได้ไปทำเหมืองแร่ที่บ้านนาถก ต.เชิงทะเล อ.ถลาง ใช้เครื่องดีเซลหมุนช้า เป็นเหมืองสูบฉีด

ในด้านชีวิตส่วนตัวของนายต้นเองก็ มีภรรยาประมาณ ๑๒ คน มีบุตรธิดา ๓๘ คน ชาย ๑๙ คน หญิง ๑๙ คน ในจำนวนบุตรธิดาทั้งหมดมีนายเปรมย อุดมทรัพย์
ซึ่งเป็นบุตรคนโตของนายต้นเองก็ กับนางเพ็ภรรยาชาวจีน เป็นผู้ได้รับการศึกษาเป็นเนติบัณฑิตจากประเทศอังกฤษคนแรกของจังหวัดภูเก็ต(พ.ศ.๒๔๗๘ โ ๒๔๗๙)
กลับมาดำเนินกิจการเหมืองแร่ต่อจากบิดา

นอกจากกิจการเหมืองแร่แล้ว นายต้นเองก็ยังมีการถลุงแร่และรับซื้อแร่ มาถลุงอยู่ที่บ้านอ่าวเก(โลกั้ง) อ.เมือง ภูเก็ต และที่กะทู้(บริเวณหลังศาลเจ้ากะทู้)
โดยนำสินแร่มาถลุงเป็นโลหะดีบุก ๙๐% ย ส่งไปขายที่บีนิง ประเทศมลายู
จากการทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ และวงศ์ตระกูลแล้ว นายต้นเองก็ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นชุนวิเศษนุกุลกิจ(วิเศษย อุดมทรัพย์) เป็นกรมการเมืองพิเศษ
เมื่อ พ.ศ.๒๔๗๑

ชุนวิเศษนุกุลกิจ ได้ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๓ นายเปรมย อุดมทรัพย์และพี่น้องอุดมทรัพย์ ได้จัดตั้งบริษัท โ วิเศษนุกุลกิจ โ ดำเนินกิจการเหมืองแร่ ดีบุกต่อมา
โดยพัฒนามาใช้เครื่องจักรมอเตอร์ไฟฟ้าและเครื่องทุ่นแรงสมัยใหม่ จนถึง พ.ศ.๒๕๒๔

จาก พ.ศ.๒๕๒๔ - ปัจจุบัน บริษัทวิเศษนุกุลกิจ จำกัด มีนายสุจินต์ อุดมทรัพย์ ซึ่งเป็นบุตรของนายเปรมย อุดมทรัพย์ เป็นผู้รับช่วงดำเนินกิจการโดยซื้อหุ้นจากญาติ
ๆ ทั้งหมดดำเนินงานในตำแหน่ง ย ย ย ย กรรมการผู้จัดการ

บริษัทวิเศษนุกุลกิจ จำกัด มีกิจการดำเนินงานในอดีต คือ

๑. เหมืองแร่ที่ ต.เกาะแก้ว ๑ ร้าง
 ๒. เหมืองแร่ที่ทับสะแก ๒ ร้าง
 ๓. การก่อสร้างอาคาร บริษัทวิเศษย
 ๔. โรงพิมพ์พิเศษคอมพิวเตอร์
 ๕. กิจการโรงแรมพิเศษที่ป่าตอง
 ๖. กิจการพัฒนาที่ดิน จัดสรรที่ดิน
- หน้าที่ในกิจการบ้านเมือง นายเปรมย อุดมทรัพย์เคยเป็นสมาชิกสภาเทศบาลเมืองภูเก็ตประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๐ และนายสุจินต์
อุดมทรัพย์เคยเป็นประธานสภาจังหวัดภูเก็ต(๒๕๓๐ โ ๒๕๓๑)
หน้าที่ในกิจการสาธารณะ ปัจจุบันนายสุจินต์ อุดมทรัพย์เป็นประธานชมรมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ในด้านการบำรุงสาธารณประโยชน์ชุนวิเศษนุกุลกิจและตระกูลอุดมทรัพย์มีดังนี้
๑. บริจาคที่ดิน ๑๐ ไร่ เพื่อสร้างโรงเรียนบ้านสามกอง(หน้าที่ว่าการอำเภอกะทู้หลังเก่า)
 ๒. บริจาคที่ดินบางส่วน เพื่อสร้างโรงเรียนบ้านกะทู้
 ๓. บริจาคทรัพย์สร้างตึกคนไข้ อนุภา โ ตึกพิเศษอุดมทรัพย์โ โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต
 ๔. ให้ที่ดินที่ทำกินแก่ลูกจ้างในบริษัท
 ๕. บริจาคสร้างห้องรักษาพยาบาลคนไข้ ตึกรัตนโกสินทร์ ๒ ห้อง ตึกน้อมเกล้า ๑ ห้อง และสร้างกำแพงส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต
 ๖. ย ย บริจาคทรายย สร้างโบสถ์วัดต่าง ๆ สร้างกำแพงวัดพระนางสร้าง สร้างหอรบ และ ประตูวัดเกิดไฮ้ อ.กะทู้ จ.ภูเก็ต๓.๑๒ ตระกูล โ ดิลกแพทย์โ
พระเวชกิจพิศาล (เจิมย ดิลกแพทย์)

ย โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต แต่เดิมคือโรงพยาบาลเมืองภูเก็ต เริ่มต้นจากการขออนุญาตจัดตั้งโรงพยาบาลของเจ้าหมื่นเสมอใจราช(ทองดีย โชติภักดิ์ย)
ข้าหลวงหัวเมืองฝ่ายทะเลตะวันตก เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๔๓๔ และได้รับอนุมัติจากรัฐบาลในปีต่อมา แต่ในระยะแรก ๆ

นั้นโรงพยาบาลเมืองภูเก็ตซึ่งขาดงบประมาณที่จะใช้ซื้อเครื่องมือแพทย์และยารักษาโรค รวมทั้งขาดหมอด้วย ในระยะแรก ๆ นั้นไม่มีหมอชาวไทยเลย เป็นแต่หมอชาวต่างประเทศ เช่น หมอแอมเมอร์ ซึ่งเป็นมิชชันนารี หมอแบกซ์ หมอปีดอน หมอคนไทยซึ่งเป็นแพทย์ชั้นหนึ่งคนแรกของเมืองภูเก็ต คือ พระเวชกิจพิศาล(เจิมย ดิลกแพทย์) ได้มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขาภิบาลจังหวัดภูเก็ต(ชื่อเรียกในสมัยนั้น) ซึ่งขณะนั้นตั้งอยู่ ณ บริเวณหน้าวัดโมฬีตวิหารปัจจุบันเป็นโรงรับจำนำและบ้านพักคนงานเทศบาลเมืองภูเก็ต ใน ปี พ.ศ.๒๔๕๙ โดยทางกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ส่งมาย ประวัติการเข้ามาสู่จังหวัดภูเก็ตของหลวงเวชกิจพิศาลนี้มีอยู่ว่า ในสมัยนั้นที่จังหวัดภูเก็ตได้มีบรรดาชาวต่างประเทศเข้ามาอาศัยอยู่หลายคน ซึ่งส่วนมากมาดำเนินกิจการทางด้านเหมืองแร่ ชาวต่างประเทศเหล่านี้ได้โรงเรียนไปยังทางราชการในพระนคร อ้างว่ามีความเดือดร้อนในด้านการรักษาพยาบาล เพราะในขณะนั้นภูเก็ตยังไม่มีแพทย์(ชั้นหนึ่ง) ขอให้ทางราชการได้พิจารณาจัดส่งแพทย์ต่างประเทศให้มาประจำ ทางราชการก็ได้ส่งหมอดอมเมอร์มา ต่อมาเมื่อหมอดอมเมอร์กลับไป ทางราชการก็ได้ส่งหมอบกซ์มาแทน และในปี พ.ศ.๒๔๕๙ ก็ได้ส่งพระเวชกิจพิศาล ซึ่งในขณะนั้นเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราชและเป็นผู้ปกครองโรงพยาบาลศิริราชของโรงเรียนราชแพทยาลัยมาอีกคนหนึ่งโดยให้มาในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขาภิบาล จังหวัดภูเก็ต จึงนับได้ว่าพระเวชกิจพิศาลเป็นแพทย์ชั้นหนึ่งคนไทยคนแรกของจังหวัดภูเก็ต ดำเนินการรักษาพยาบาลร่วมกับหมอบกซ์รักษาพยาบาลในขณะนั้นก็เป็นการรักษาพยาบาลอย่างธรรมดา ไม่มีการรักษาพยาบาลที่นอกเหนือไป เช่นการผ่าตัด ย มีเหตุการณ์ที่ทำให้พระเวชกิจพิศาลกลายเป็นที่ยอมรับของชาวต่างประเทศในจังหวัดภูเก็ต ก็คือพระเวชกิจพิศาลแสดงความสามารถในการผ่าตัดคนไข้ที่ป่วยเป็นแผลเรื้อรังที่เท้าอันเนื่องจากอุบัติเหตุเป็นผลสำเร็จ โดยที่หมอบกซ์ไม่เห็นด้วย ตั้งแต่นั้นมาความคิดเห็นระหว่างหมอบกซ์กับพระเวชกิจพิศาลจึงขัดแย้งกัน ต่อมาหมอบกซ์กลับ ทางราชการได้ส่งหมอปีดอนมาแทน แต่มาในฐานะที่ปรึกษาเท่านั้น และอยู่ได้ไม่นานก็กลับตั้งแต่นั้นที่ไม่มีหมอชาวต่างประเทศมาอีก เพราะว่าพระเวชกิจพิศาลได้รับการยอมรับจากชาวต่างประเทศที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ตแล้ว เมื่อปี พ.ศ.๒๔๖๐ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินมาจังหวัดภูเก็ต พระองค์ทรงเห็นว่าโรงพยาบาลที่เป็นอยู่ในขณะนั้นอยู่ในสภาพที่เล็กและมีอาณาเขตน้อย ไม่เหมาะกับบ้านเมือง ทรงให้เลือกสถานที่ใหม่ โดยใช้สถานที่เชิงเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลในขณะนี้ ได้ทรงพระราชทานเงินจำนวนหนึ่งไว้ให้และพระราชทานนามโรงพยาบาลใหม่ว่า โ รงพยาบาลวชิรภูเก็ต โ พระเวชกิจพิศาลจึงได้นำเงินก้อนนี้ได้รับพระราชทานมาดำเนินกิจการก่อสร้าง โดยสร้างตึกอำนวยการก่อน แล้วรื้อโรงพยาบาลเก่ามาก่อสร้างตึกต่างๆ จึงนับได้ว่าพระเวชกิจพิศาลเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างโรงพยาบาลวชิรภูเก็ตนี้เป็นบุคคลแรกและในเวลาต่อมามีคนตบตีบางท่านได้มีจิตศรัทธาบริจาคเงินสร้างตึกพิเศษรับคนไข้เป็นหลัง ๆ ขึ้นอีก

ย พระเวชกิจพิศาลได้เอาใจใส่ดูแลสร้างความเจริญให้แก่โรงพยาบาลจนเป็นที่นิยมและไว้วางใจจากพ่อค้าประชาชน ท่านจึงอยู่มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ออกมาตั้งร้านชื่อ โ เวชกิจวโรสถ" และยึดเอาจังหวัดภูเก็ตเป็นภูมิลำเนาจนสิ้นชีวิต

ย ในปี พ.ศ.๒๔๖๑ ทางราชการได้ให้ภูเก็ตเป็นที่ตั้งของกองร้อยเสือป่าของ ๗ จังหวัดภาคใต้ แต่เนื่องจากไม่มีพลพยาบาลประจำกองร้อย พระเวชกิจพิศาลจึงได้เปิดการอบรมพลพยาบาลขึ้น โดยในแต่ละจังหวัดจัดส่งคนมาอบรมจังหวัดละ ๒ คน กำหนดระยะเวลาอบรม ๒ ปี อบรมเสร็จก็จะได้รับการบรรจุเป็นพลพยาบาลประจำกองร้อยเสือป่า นับได้ว่าพระเวชกิจเป็นคนแรกที่ให้กำเนิดพลพยาบาล

ย ในปี พ.ศ.๒๔๖๗ ทางภูเก็ตได้เกิดโรคระบาดขึ้นครั้งใหญ่ คือ โรคฝีดาษ บรรดาผู้คนล้มตายลงเป็นจำนวนมากพระเวชกิจพิศาลได้พยายามให้การรักษาย่างสุดความสามารถ และในที่สุดก็สามารถปราบโรคระบาดอันร้ายแรงนี้ได้สำเร็จ

ย อำมาตย์ตรี พระเวชกิจพิศาล(เจิมย ดิลกแพทย์) เกิดวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๒๙ ที่ตำบลบางกะปิ อำเภออินทบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นบุตรนายคิม นางผัน ดิลกแพทย์ ย ได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนปทุมคงคา จากนั้นศึกษาวิชาการแพทย์ที่โรงเรียนราชแพทยาลัย ได้ประกาศนียบัตรประโยคแพทย์ เมื่อ พ.ศ.๒๔๕๐ จากนั้นก็เข้ารับราชการตำแหน่งแพทย์ฝึกหัดโรงเรียนราชแพทย สังเกตกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการบรรจุเป็นแพทย์ประจำโรงเรียนราชแพทยในปี พ.ศ.๒๔๕๑ เป็นแพทย์ผู้ฝึกหัดหรือครูแพทย์ฝึกหัดชั้นที่ ๑ โรงเรียนราชแพทย พ.ศ.๒๔๕๗ เป็นผู้ปกครองโรงเรียนศิริราชพยาบาลของโรงเรียนราชแพทยาลัย

ย ๑๕ มกราคม ๒๔๕๙ ย้ายไปรับราชการกระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขาภิบาลจังหวัดภูเก็ต จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๔๗๐ ได้ลาออกจากราชการตั้งร้านตรวจรักษาโรคและจำหน่ายยา ชื่อร้านย โ เวชกิจวโรสถ โ ย

ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น ขุนเวชกิจพิศาล เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๔๕๓

ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์โท เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๔๕๔

ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นหลวงในราชทินนามเดิม เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๕๖

ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์เอก เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๕๗

ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นพระในราชทินนามเดิม เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๔๖๔

ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์ตรี เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๔๕๘

เครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญที่ได้รับได้แก่เหรียญบรมราชาภิเศกเข็มโอยราพตเสือบ้า มงกุฎสยามชั้นที่ ๕(เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย)

ช่างเผือกชั้นที่ ๕(เบญจมาภรณ์ช่างเผือก)

และเหรียญบรมราชาภิเศกเงิน

อำมาตย์ตรี พระเวชกิจพิศาล(เจิมย ดิลกแพทย์) มีบุตรธิดารวม ๑๒ คน บุตรชายเพียงคนเดียวในจำนวนนี้ คือ นายแพทย์จินดา ย ดิลกแพทย์

อำมาตย์ตรี พระเวชกิจพิศาล(เจิม ดิลกแพทย์) เป็นบุคคลหนึ่งที่ทรงไว้ซึ่งจรรยาแพทย์ที่สัมบูรณ์ เพียงพร้อมไปด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้ที่มีความเดือดร้อน มีเมตตากรุณาต่อผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ชอบเสียสละเพื่อกิจการงานอันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

มีจิตใจฝักใฝ่ทางศาสนาและให้ความช่วยเหลือในด้านศาสนิกเป็นประจำเรื่อยมา เป็นบุคคลหนึ่งที่เริ่มก่อตั้งพุทธสมาคมจังหวัดภูเก็ตขึ้น และได้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมเรื่อยมา

ย พระเวชกิจพิศาล(เจิม ดิลกแพทย์) ใช้เวลาชีวิตส่วนใหญ่ออยู่ที่จังหวัดภูเก็ตกระทำการงานอันเป็นประโยชน์ให้กับชาวภูเก็ตหลายต่อหลายชิ้น จึงกล่าวได้ว่าพระเวชกิจพิศาล(เจิมย ดิลกแพทย์) เป็นพรพรพชนคนสำคัญของเมืองภูเก็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นผู้บุกเบิกในด้านสาธารณสุขและโรงพยาบาลวชิรภูเก็ต

ย เป็นบุคคลตัวอย่างคนหนึ่งซึ่งสามารถสร้างชีวิตของตนเองและประสบความสำเร็จมาด้วยความมานะพยายาม ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และสนใจต่อประโยชน์ของส่วนรวมตลอดมา ทั้งในจังหวัดพังงาอันเป็นบ้านเกิด จังหวัดภูเก็ตอันเป็นที่ตั้งสำนักงานบริษัทเจียรวานิชย ย ย ย โรงงานยางโรงงานน้ำมันมะพร้าว ฯลฯย ย ย ย ย ย และจังหวัดกระบี่ในฐานะผู้บุกเบิกอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มของประเทศไทย

ย นายเจียรย วานิช เกิดที่จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๔๙ บิดาชื่อ นายฮวดย มารดาชื่อนางอ้ออื่น แซ่เอี้ยบ มีพี่ชายคนเดียวชื่อนายเซี่ยวย แซ่เอี้ยบสำเร็จการศึกษาชั้นประถมปีที่ ย ๔ย ย สมรสกับนางวรรณี เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๗๖ มีบุตรชายคนเดียวคือ นายเอกพจน์ย วานิช

ย นายเจียรย วานิช เริ่มต้นชีวิตการทำงานมาตั้งแต่อยู่กับมารดาที่พังงาขณะมีอายุประมาณ ๕ ขวบ มารดารับจ้างตัดเสื้อผ้าและทำขนมขาย ให้นายเจียรนำขนมออกขายเรื่อยมา เมื่อโตขึ้นก็เปลี่ยนอาชีพไปตัดไม้และขายปลา จนอายุได้ ๑๖ ปี เปลี่ยนไปทำรถม้ารับจ้างบรรดาคู่ทุกคนในตลาดทำให้มีรายได้ดีขึ้น เงินที่ได้ก็นำมาฝากมารดาไว้เรื่อย ๆ จนสามารถนำไปซื้อเรือและออกไปทำไม้จับปลาที่เกาะปันหยีและเกาะหมากน้อยในอ่าวพังงา เมื่อสามารถซื้อเรือไว้ได้หลายลำแล้ว นายเจียรก็ได้ติดต่อเข้ารับจ้างขนอุปกรณ์การทำเหมืองของบริษัทฝรั่งและเป็นทีพอใจของนายจ้าง จึงตกลงทำสัญญาให้เป็นผู้รับเหมามาในการขนหิน ล้างแร่ ขนแร่ และรับเหมาก่อสร้างให้แก่บริษัทแต่ผู้เดียว ทำให้นายเจียรมีฐานะมั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขั้นเป็นคหบดีคนหนึ่งของจังหวัดพังงา และขยายงานเรื่อยมา ได้ซื้อเรือสำเภาหลายลำเพื่อขนส่งสินค้า ต่อมาเปลี่ยนเป็นรถยนต์รับขนส่งสินค้าระหว่างพังงา กันตังภูเก็ตและปีนัง

ย ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองประเทศไทยอยู่ในภาวะขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภคเป็นอย่างมาก นายเจียร เป็นผู้ที่สามารถซื้อสินค้าจำเป็นต่าง ๆ ตลอดจนยารักษาโรคเข้ามาได้เป็นจำนวนมาก ในระยะนั้นรัฐบาลจัดตั้งบริษัทจังหวัดขึ้นตามจังหวัดต่าง ๆ นายเจียรได้รับแต่งตั้งให้เป็น

โ ผู้จัดการบริษัทจังหวัดโ อยู่ ๓ ปี จึงลาออก เนื่องจากมีงานส่วนตัวอยู่มาก

ย จากนั้น นายเจียรก็เริ่มขยายงานของตนให้ใหญ่ขึ้น โดยการสร้างสวนยางและนำยางพันธุ์ใหม่จากมาเลเซียเข้ามาปลูก เปิดการทำเหมืองแร่ดีบุก เมื่อกิจการใหญ่โตมากขึ้น จึงได้ย้ายมาเปิดสำนักงานบริษัท เจียรวานิช จำกัด ขึ้นที่จังหวัดภูเก็ต สร้างโรงงานยาง โรงงานน้ำมันมะพร้าว และทำการเดินเรือ จนกระทั่งเป็นเอเยนต์เรือต่างประเทศด้วย

ย ในช่วงนี้ นายเจียรได้หันมาสนใจกับงานสาธารณประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นทางราชการจังหวัดพังงาหรือจังหวัดภูเก็ตมีความประสงค์จะทำการใดอันเป็นสาธารณประโยชน์แล้ว นายเจียรต้องมีส่วนเข้าร่วมด้วยเสมอ เช่น ออกเงินบูรณะถ้ำฤๅษีที่จังหวัดพังงาเป็นเงินหลายแสนบาท

ย ตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ เป็นต้นมา นายเจียร ได้ไปบุกเบิกอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มที่อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ โดยเริ่มต้นจากตั้งบริษัทไทยอุตสาหกรรมน้ำมัน และสวนปาล์ม จำกัด อันเป็นบริษัทน้ำมันปาล์มแห่งแรกของประเทศไทยเริ่มสำรวจพื้นที่และบุกเบิกเปิดป่าสำหรับปลูกปาล์มน้ำมันในปี พ.ศ.๒๕๑๑ จากนั้นก็สร้างโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๑๕ และส่งเสริมให้ชาวบ้านสร้างสวนปาล์มของตนเอง

ย นายเจียรย วานิช ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๔

ด้วยคุณความดีของนายเจียรในฐานะผู้สร้างคุณประโยชน์แก่ท้องถิ่นและประเทศชาติอย่างมากมายชาวสวนปาล์มและชาวบ้านแถบอำเภอปลายพระยาได้ร้องเรียนให้ทางบริษัทสร้างอนุสาวรีย์ของนายเจียร วานิชขึ้นไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ของนายเจียรย วานิชขึ้นไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่คนรุ่นหลังสืบไปนายเอกพจน์ย วานิช

ย (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว)

ย บุตรคนเดียวของนายเจียร โ นางวรรณี วานิช เกิดที่อำเภอเมือง จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๗๗ จบการศึกษาชั้นประถมจากจังหวัดพังงา ศึกษาต่อจนจบไฮสกูลจากประเทศมาเลเซีย จากนั้นก็กลับมาช่วยธุรกิจที่บ้าน อันได้แก่เหมืองแร่ สวนยางพารา ฯลฯ

ย เป็นกำลังสำคัญที่สุดของนายเจียรในการบริหารงานของบริษัทเจียรวานิช จำกัด และบริษัทในเครือให้รุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ

ย และเป็นกำลังสำคัญของนายเจียรในการก่อตั้งอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มขึ้นในประเทศไทย หลังจากนายเจียรได้เสียชีวิต นายเอกพจน์

ย วานิชได้เข้ามาบริหารงานในกิจการทุก ๆ ด้าน เนื่องจากนายเอกพจน์เป็นผู้บุกเบิกกิจการด้านปาล์มน้ำมันมาเป็นเวลานาน

ย ทั้งช่วยเหลือให้ประชาชนในแถบพื้นที่ใกล้เคียงได้ประกอบอาชีพเพิ่มขึ้น ตลอดจนเป็นผู้นำทางด้านการศึกษาใหม่ ๆ

ย เข้ามาใช้ในประเทศไทยจนประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับจากบุคคลในวงการเกษตรเป็นอย่างมาก ในปี พ.ศ.๒๕๒๗ ทางสมาคม

ย วิทยาศาสตร์การเกษตรแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงได้มอบประกาศนียบัตรในฐานะผู้ส่งเสริมอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันให้แก่ นายเอกพจน์ วานิช

ย ในด้านการให้ความร่วมมือช่วยเหลือส่วนรวมสังคมส่วนรวมนั้น นายเอกพจน์ ได้ร่วมบริจาคทรัพย์เพื่อช่วยเหลือสังคม และการกุศลมิได้ขาด

ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดภูเก็ต พังงา และจังหวัดใกล้เคียง เช่น การสร้างห้องผู้ป่วยให้แก่โรงพยาบาล สมทบทุนสร้างวัดและโรงเรียนทุนการศึกษา ฯลฯย ย ย

ย นอกจากนี้ นายเอกพจน์ย วานิช ยังได้บริจาคเงินสร้างศาลาประชาคมที่จังหวัดภูเก็ตย ย ย และสนามเด็กเล่น โ เจียรวานิชโย ให้แก่จังหวัดภูเก็ตด้วย

ย นายเอกพจน์ วานิช เคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ คือ กำนันตำบลสองแพรก จังหวัดพังงาย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย

ย ประธานกรรมการของมูลนิธิวานิชกรุป(กิจการน้ำมันปาล์ม) ประธานกรรมการบริษัทสหยาง จำกัด บริษัทโรงพยาบาลเอกชน จำกัด และประธานกรรมการบริษัทเจียร วานิช

ย จำกัด และในปี พ.ศ.๒๕๒๔ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่ง โ วุฒิสมาชิกโ

ย เครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ได้รับ ได้แก่เบญจมาภรณ์ช้างเผือก ตริตาภรณ์มงกุฎไทย ตริตาภรณ์ช้างเผือก ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก

ย ได้รับพระราชทานปริญญานิติศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๘

ย สมรสกับนางบุญรอด มีบุตรธิดา ๘ คนได้แก่ นางพจนมา มาโนช นางกาญจนา จิตต์อัฒไพ นางสาวพรชฎาย วานิช นางสาวอัญชลี

ย วานิชย นางสาวอรนุชย วานิช นายอภิรักษ์ย วานิช และนางสาวอรจนาย วานิช

ย

ย นางอัญชลี (วานิช)เทพบุตรย

ย

ย

ย

ย

ย

ย

ย

ย

ย

เกิดเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ เป็นทายาทคนที่ ๕ ของนายเอกพจน์ วานิช ที่จังหวัดภูเก็ต จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่โรงเรียนราชนิเวศน์จิตรลดา กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาโทกฎหมายทั่วไป และปริญญาโทกฎหมายพาณิชย์จากมหาวิทยาลัยทูเลน สหรัฐอเมริกา

เมื่อกลับจากประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ๒๕๓๐ ได้เข้าบริหารงานที่บริษัทเจียรวานิช จำกัด หลังจากการยุบสภาในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๓๑ ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวในจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นผู้ชายทั้งสิ้น ๙ คน ได้รับคะแนนเป็นที่ ๒ หลังจากนั้นในปี พ.ศ.๒๕๓๕ ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดภูเก็ต และได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน ๓ สมัยติดต่อกัน

จากนั้นเข้ารับตำแหน่งประธานคณะกรรมการพัฒนาสตรีจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีสมาชิกสตรีตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบลและอำเภอ เพื่อส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยจัดส่งเสริมให้ทำอุตสาหกรรมในครัวเรือน ในหมู่บ้านเพื่อรวมกลุ่มสมาชิกแต่ละหมู่บ้านเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว เช่น การทำเครื่องจักรสาน การเลี้ยงหมู การเลี้ยงไก่ ตลอดจนการทำขนม ผลไม้เชื่อม เพื่อจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว

นอกจากนี้ ได้เป็นนายทะเบียนในคณะกรรมการหอการค้าจังหวัดภูเก็ต

ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ ๖ ซึ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นเจ้าภาพครั้งนี้ นางสาวอัญชลี วานิช ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรองประธานคณะกรรมการกองประชาสัมพันธ์ ตำแหน่งหน้าที่การงานในกิจการของครอบครัว ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารบริษัทเจียรวานิช จำกัดและบริษัทในเครืออันได้แก่บริษัทภูเก็ตโรงงานยาง จำกัด บริษัทเจียรวานิชการขนส่ง จำกัด บริษัทภูเก็ตโหวงก จำกัด บริษัทไทยอุตสาหกรรมน้ำมันและสวนปาล์ม จำกัด บริษัทสยามปาล์มน้ำมันและอุตสาหกรรม จำกัด และบริษัทเจียรวานิชน้ำมันปาล์ม จำกัด

ย ๓.๑๔ย ตระกูล โ เอกวานิชโ

ย นายโสภณย เอกวานิช

ย

นายโสภณย เอกวานิชย เกิด เดือนธันวาคม พ.ศ.๒๔๙๐ เป็นบุตรคนที่ ๗ ของนายก่อย ย ย ย ย และนางงวตเกียณย ย ย เอกวานิช อยู่บ้านเลขที่ ๒๒/๒ หมู่ ๕ ถ.วิชิตสงคราม ต.วิชิต อ.เมือง จ.ภูเก็ต

ย นายก่อย เอกวานิช เป็นบุตรคนที่ ๑ ของนายโท เอกวานิชย นายไทย เอกวานิช เป็นบุตรคนเดียวของ นายกวน เอกวานิช ซึ่งอพยพมาจาก

มณฑลฮกเกี้ยนของประเทศจีนเมื่อ พ.ศ.๒๓๙๑หรือประมาณ ๑๖๐ ปีมาแล้ว ตอนแรกมาเป็นกุลิหมเมือง ที่จังหวัดภูเก็ต

ต่อมาค่อยมีฐานะดีขึ้นจึงมีที่ดินทำเหมืองแร่ดีบุกของส่วนตัว ย ย ย เมื่อนายกวน เอกวานิช เสียชีวิต นายไทย เอกวานิช ก็ดำเนินกิจการสืบต่อมา นายโท มีบุตร ๖ คน

นายโท และลูก ๆ ได้ทำกิจการเหมืองแร่และขยายกิจการทำสวนยางและอื่น ๆ นายก่อย เอกวานิช ซึ่งเป็นบุตรคนโตและน้อง ๆ ก็ได้สืบกิจการต่อมา นายก่อย เอกวานิช

มีบุตร ๑๒ คน ผู้หญิง ๖ คน ผู้ชาย ๖ คน เมื่อนายก่อย เอกวานิช เสียชีวิต นายโสภณ และพี่ ๆ น้อง ๆ ได้ทำกิจการต่าง ๆ สืบทอดกันมาจนถึง พ.ศ.๒๕๐๓

จึงได้หยุดการทำเหมือง และหันมาทำกิจการด้านโรงแรมและร้านอาหารไต้หวัน นายโสภณ เอกวานิช มีภรรยาชื่อ นางชื่นจิต เอกวานิช และมีบุตรด้วยกัน ๔ คน

นับว่าเป็นคนบดีที่ได้จัดกิจกรรมด้วยการบริจาคทรัพย์เพื่อสังคม และสาธารณกุศลอย่างสม่ำเสมอ ได้จัดตั้งมูลนิธิเอกวานิช เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๙

เพื่อเป็นทุนการศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษา สถานศึกษาในระดับต่าง ๆ ย ย ในจังหวัดภูเก็ตและได้บริจาคที่ดิน ย ย ย ย ให้กับโรงเรียนวิชิตสงคราม

ย ๓.๑๕ย ตระกูล โ จิรายุสโ

ย นายเจียะออ แซ่เจี๋ย

ย

ย ต้นตระกูลย โ จิรายุสโ คือ นายเจียะออ(แซ่เจี๋ย) จิรายุส อพยพมาจากมณฑลฮกเกี้ยน ประเทศจีนเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองภูเก็ตเมื่ออายุได้ ๓๐ ปีเศษ

โดยมารับจ้างเชื่อมบดกรีสังกะสี แล้วขยับขยายมาเปิดร้านขายพวกอะไหล่รถยนต์ คือ ร้านฮกฮวด

กิจการรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับจนมีฐานะอยู่ในขั้นคนพศิคนหนึ่งของภูเก็ต และได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคมและประเทศชาติตลอดมา

จนได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์จากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็น โ ขุนจิริจิกาวโร กรมการพิเศษจังหวัดภูเก็ต ถือศักดินา ๔๐๐ เมื่อวันที่ ๔

พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๗๔ และได้รับพระราชทานนามสกุลว่า โ จิรายุสโ เมื่อปี ย ย ย พ.ศ. ๒๔๗๖ ย ย ย นายวีระย ย ย ย จิรายุสย ย (เอ็งจวนย

แซ่เจี๋ย)ย ย ย ซึ่งขณะนั้นอายุเพียง ๑๐ ขวบได้เดินทางจากมณฑลฮกเกี้ยน ย ย ย มาอยู่กับขุนจิริจิกาวโร(เจียะออ จิรายุส) ผู้เป็นอาที่ภูเก็ต นายวีระย

ได้เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนฮั่วบุ๋น(ภูเก็ตไทยหัวในปัจจุบัน) ต่อมาได้ไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยจุฬาลงกูญ รัฐปิ่นัง แต่เรียนได้ไม่จบเนื่องจากเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เสียก่อน

จึงได้เดินทางกลับมาภูเก็ต เริ่มต้นชีวิตการทำงานโดยช่วยงานที่ร้านฮกฮวดด้วยความขยันหมั่นเพียร เมื่อขุนจิริจิกาวโร ถึงแก่กรรม อาสาเฝ้าคือนางจ้ายอ๋มย จิรายุส

ซึ่งให้ความรักความเอ็นดูนายวีระเสมือนลูกชาย เนื่องจากท่านมีลูกสาวเพียงคนเดียว คือ นางอรนุช(จิรายุส) ก็ศิริ

จึงมอบหมายให้นายวีระช่วยบริหารงานในร้านฮกฮวดต่อไป กิจการก็ดำเนินไปด้วยดีและได้ขยายกิจการออกไปโดยจัดตั้งเป็นบริษัทฮกฮวดจำกัด จำหน่าย

พวกอะไหล่รถยนต์ อุปกรณ์ไฟฟ้า ฮาร์ดแวร์โทรทัศน์ต่าง ๆ

ย ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ บริษัทฮกฮวด จำกัด ได้ขยายกิจการตั้งโรงงานอัดแก๊สออกซิเจนขึ้น และขยับขยายเข้าไปสู่กิจการเหมืองแร่ดีบุกในปี ๒๕๑๗ โดยทำเหมืองในที่ต่าง ๆ

ถึง ๖ แห่ง คือ เกาะแก้ว ท่าจีน ลายน ม่าหนิก และที่พังงา นอกจากนี้ยังได้เริ่มกิจการบ้านจัดสรรพร้อมที่ดินเป็นรายแรกของภูเก็ต คือ

หมู่บ้านจิริก(อยู่ทางไปอ่าวมะขาม) สำหรับเหมืองแร่ นั้น ตอนนี้อย่างคงทำอยู่แต่เหลือเพียงแห่งเดียว เนื่องจากพื้นที่การทำเหมืองหมดลงไปทุกวัน จากนั้นนายวีระ จิรายุส

ก็หันมาลงทุนในกิจการโรงแรมในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ คือ โรงแรมภูเก็ตเมอร์ลิน ซึ่งเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองภูเก็ต

ทั้งนี้เพราะเล็งเห็นว่าต่อไปภูเก็ตจะเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลกและธุรกิจท่องเที่ยวจะเป็นรายได้หลักของจังหวัดแทนธุรกิจเหมืองแร่ซึ่งกำลังจะหมดไปทุกวัน ต่อมาในปี

พ.ศ.๒๕๒๔ ได้ขยายกิจการไปเปิดโรงแรมอีกแห่งที่หาดป่าตอง คือ โรงแรมป่าตองเมอร์ลิน

ย และในปี ๒๕๓๒ ได้ขยายงานออกไปในด้านอุตสาหกรรมการผลิตรองเท้าเพื่อการส่งออก โดยตั้งเป็นบริษัท วี.อาร์. ฟุตแวร์ จำกัด ขึ้นที่ ต.มาหนิก อ.ถลาง จ.ภูเก็ต

ทั้งนี้ได้นำเอาเทคนิควิทยาการการผลิตที่ทันสมัยจากต่างประเทศมาใช้ในการผลิตด้วย

ย กิจการโรงแรมและโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในเครือบริษัททศกวด ได้มีส่วนในการสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่น สร้างงานให้แก่ชาวภูเก็ต

นอกเหนือไปจากการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและการอุตสาหกรรมในจังหวัดภูเก็ต

ย นายวีระ จิรายุส ได้สมรสกับนาง ลำไพ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๕ มีบุตร-ธิดา รวม ๕ คน ซึ่งทุกคนก็ได้ตั้งรกรากอยู่ในภูเก็ต

มีทั้งรับราชการและช่วยบริหารงานในกิจการต่าง ๆ ของครอบครัว คือ

ย ๑. นางนันทนา (จิรายุส) วงศ์สัตยานนท์ จบนิเทศศาสตรบัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาโทด้านการโฆษณาจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ สหรัฐฯ สมรสกับนายชาลฎย วงศ์สัตยานนท์ และเป็นผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดของโรงแรมทั้งสองแห่ง

ย ๒. นายสมชัย จิรายุส จบการศึกษาปริญญาตรีด้านการบริหารธุรกิจจาก มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสต์ รัฐมิสซูรี สหรัฐฯ สมรสกับนางพรศรี(ยงจินดารัตน์) จิรายุส ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการผู้จัดการโรงแรมทั้งสองแห่ง และรองกรรมการผู้จัดการโรงงานวี. อาร์. ฟุตแวร์

ย ๓. นางสาวกาญจนาญ จิรายุส จบการศึกษาปริญญาตรีศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้อำนวยการฝ่ายการเงินของโรงแรมทั้งสองฝ่าย

ย ๔. นพ.สมนึก จิรายุส แพทยศาสตรบัณฑิต จากคณะแพทยศาสตร์ ศิริราชมหาวิทยาลัยมหิดล สมรสกับ ม.ล.อนุพร(สุขสวัสดิ์) จิรายุส

รับราชการโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต

ย ๕. นายสมบุญย จิรายุส ปริญญาตรีเศรษฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาโทด้านการบริหารธุรกิจ ย มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ฟิลาเดลเฟีย สหรัฐฯ เป็นรองกรรมการผู้จัดการโรงงาน วี.อาร์.ฟุตแวร์ และผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการโรงแรมทั้งสองแห่ง

ย กิจการทั้งหมดนี้มีนายวีระ จิรายุส หัวหน้าครอบครัวเป็นประธานกรรมการ บริษัท ในด้านสังคม นายวีระ

จิรายุสได้ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกิจกรรมของทางราชการและสาธารณชนตลอดมา อาทิ การให้ความช่วยเหลือโรงเรียนต่าง ๆ ด้านทุนการศึกษา

การให้ทุนอาหารกลางวันแก่นักเรียนที่ขาดแคลนการบริจาคอุปกรณ์การเรียนการสอนตลอดการทำนุบำรุงด้านศาสนาและงานสาธารณชนอื่น ๆ

ย นายวีระ จิรายุส ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เบญจมาภรณ์ มงกุฎไทย

เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลทั้งนี้เป็นผลจากการอุทิศตนเพื่อประโยชน์แก่สังคมและทางราชการตลอดมานั่นเอง

๓.๑๖ ตระกูล โ นุญเปกซ์ตระกูล

นายรอด นุญเปกซ์ตระกูล

ผู้บุกเบิกร้านแสงโ (ตำนานคนรักหนังสือเมื่อภูเก็ต)

ย

ย เมื่อวันที่ ๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๔ ในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจนครอบครัวหนึ่งในเมืองภูเก็ต ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง บิดา มารดา ได้ให้ชื่อว่า โ เด็กชาย นุญลอกโ

ย เมื่อเรียนหนังสือได้แค่ชั้น ป.๒ บิดาก็ถึงแก่กรรม จึงไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่ออีก จำต้องจบชีวิตวัยเรียนลงแค่นี้ ย ย ย เด็กชายนุญลอกโได้ต่อสู้อุปสรรคต่าง ๆ ด้วยความยากลำบาก แต่ด้วยความมุมานะเพียรพยายาม จึงได้ประกอบอาชีพเป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้า แต่ไม่ประสบความสำเร็จนัก

จึงเปลี่ยนอาชีพมาเป็นคนขายถั่วขามและของใช้ในครัวอื่น

ย ด้วยเป็นคนที่มีนิสัยรักการอ่านหนังสือทุกประเภทแต่เนื่องจากว่ากรุงเทพ

กับภูเก็ตนั้นห่างไกลกันเหลือเกินในความรู้สึกของผู้คนสมัยนั้นคนมีเงินยอมไม่ลำบากใจในการหาหนังสืออ่าน

แต่คนหาเข้ากินคำโดยทั่วไปนั้นจะหาหนังสืออ่านสักเล่มข้างลำบากเสียจริง

พอมีเงินอยู่บ้างก็หาซื้อหนังสืออ่านไม่ได้จึงได้ปรึกษากับน้องชายว่าควรจะเอาหนังสือมาขายคนภูเก็ตกันดีกว่า ยังไม่มีใครคิดทำมาก่อนเลยบนเกาะเล็กๆ นี้

ย เมื่อมีความคิดเห็นพ้องต้องกันแล้ว ก็ตัดสินใจเขียนจดหมายส่งไปซื้อหนังสืออ่านเล่นพวกลำตัด เล่มละ ๕ สตางค์ ๑๐ สตางค์ มาลงขายดู

ถ้าหากขายไม่ได้ก็คิดว่าเก็บไว้อ่านเองก็ได้ เพราะตนเองก็เป็นหนอนหนังสืออยู่แล้ว ในสมัยนั้นคนภูเก็ตที่มีบรรพบุรุษเป็นชาวจีน จะทำการค้าหรือดำเนินกิจการเหมืองแร่ มักจะนิยมตั้งชื่อให้มีความ โ โ โ อยู่ด้วย เช่น อี้โ จิ้นโ อยู่โ ได้โ

ย คำว่า โ โ โ แปลว่า โ สามัคคีโ แต่ด้วยเกรงว่าจะขาดทุนเหมือนหลายร้านที่มี คำว่า โ โ โ อยู่

ก็เลยคิดว่าควรมีคำอะไรใส่ลงไปอีกสักคำให้มันมีความหมายดีขึ้นก็เลยใส่คำว่า โ แสงโ ซึ่งแปลว่า โ ชัยชนะโ ลงไปข้างหน้า ก็เลยกลายเป็น

โ แสงโ โ ย หนังสือชุดแรกเดินทางออกจากกรุงเทพ โดยขบวนรถไฟสายใต้มาที่สถานีรถไฟ กันตัง จังหวัดตรัง แล้วขนถ่ายใส่เรือกลไฟเดินทางสู่ภูเก็ต

ใช้เวลาอีก ๑ คืน จึงถึงภูเก็ต

ย ๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๖๔ ป้าย โ แสงโ ถูกยกขึ้นติดที่หน้าร้าน หนังสืออ่านเล่มชุดแรกถูกนำมาแขวนหน้าร้าน

ผู้คนในเมืองภูเก็ตที่เดินผ่านไปผ่านมาย่านถนนกลางในวันนั้น บางก็เดินผ่านไปอย่างไม่ยดี ไม่หันมามองเสียด้วยซ้ำว่าร้านนี้มีอะไรใหม่ ๆ มาขายบ้าง

บางก็หยุดมองแล้วก็เดินผ่านไป โ ใจของหนุ่มน้อยร่างเล็ก ๆ ผอมบาง เดินไม่เป็นสำ วันแรกของการดำเนินกิจการย่อมมีความวิตกกังวลด้วยความอยากรู้อว่า

จะมีใครหันมาซื้อสินค้าของตน ย หนังสือไม่เหมือนสินค้าอุปโภค บริโภคที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไปบางคนเห็นหนังสือเป็นของฟุ่มเฟือย ไร้สาระเสียด้วยซ้ำ

คนอ่านหนังสือไม่เป็นยิ่งเมินหน้าหนีไปเลย แต่ โ ฆสำหรับคนรักหนังสือเห็นแล้วน้ำลายสอ ด้วยเห็นอาหารสมองที่ตนปรารถนาอยู่ตรงหน้า

ต่างพากันเดินเข้าร้านครึกเงิน ๕ สตางค์ ๑๐ สตางค์ ซึ่งมีค่ามากมายเมื่อ ๖๐ กว่าปีก่อน แลกกับหนังสือที่ตนรัก พอค่าหนังสือหนุ่มดีใจแทบกระโดด เมื่อมีลูกค้าเข้าร้าน

หนังสือขายได้แม้จะไม่หมดเกลี้ยง ระยะเวลา ๆ คนไม่ค่อยเข้าร้านนัก เนื่องจากการอ่านหนังสือของคนภูเก็ตในสมัยนั้นมันน้อยมาก

ตำนานของร้านหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดของภูเก็ตเริ่มขึ้นแล้ว ย ต่อมา ลูกค้าซึ่งเป็นข้าราชการบอกให้เจ้าของร้านสั่งหนังสือพิมพ์เข้ามาขายด้วย

จึงได้ลองสั่งหนังสือพิมพ์รายวันเจริญรุ่งฉบับละ ๒ สตางค์กับไทยเซมรายสัปดาห์ราคาปกเล่มละ ๗๐ สตางค์ เข้ามาขายดู ก็ปรากฏว่าขายได้

เมื่อเห็นว่าธุรกิจด้านนี้ไปได้แน่แล้ว ก็ตัดสินใจสั่งหนังสือต่าง ๆ เข้าร้านมากมาย อาทิ ไทยใหม่ ประชาชาติ ศรีกรุง สยามราษฎร์ เดลิเมล์ เสรีภาพ ประชากรย ย ย ย

เดลิเมล์ย ย ย เสรีภาพย ประชากรเดลิเมล์วันจันทร์ เดลิเมล์เบื้องหลังข่าว เสี่ยงอ่างทอง หนังสือภาพยนตร์เล่มละสิบสตางค์ พงศาวดารไทยต่าง ๆ ขุนศึกของไม้

เมืองเดิม ผู้ชนะสิบทิศของยาขอบ หนังสือของคณะสุภาพบุรุษ และของสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ เล่มละสิบสตางค์

และที่นิยมอ่านกันมากและขายได้มากก็คือชุดสามเกลอย พลย นิกร กิมหงวนของ ป.อินทรปาลิต
หนังสือดังกล่าวข้างต้นบ้างก็ล้มหายตายจากวงการหนังสือเมืองไทยไปแล้วบ้างก็เปลี่ยนหัวหนังสือเป็นชื่ออื่นไปแล้ว ย กิจการของร้านแสงโหล ดำเนินมาได้เรื่อย ๆ
ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ การคมนาคมไม่สะดวก หนังสือพิมพ์มาถึงอาทิตย์ละครั้งบ้าง ๔-๕ วันครั้งบ้าง การขายหนังสือพิมพ์รายวันจึงต้องขายเป็นชุด ๆ ละ ๔-๕
ฉบับ ไม่แยกขายเป็นวัน ๆ เพราะถ้าทำอย่างนั้นเล่มแรก ๆ ของที่เยว่นนั้นก็ขายไม่ออก เนื่องจากข่าวมันไม่สดเสียแล้ว ถ้าเป็นฤดูมรสุม
เรือกลไฟจากกันตังมายังท่าเรศรีซึ่งกลายเป็นบริเวณสะพานหินในปัจจุบันนี้นั้น แทนที่จะคืนเดี๋ยวจึง ก็กลายเป็น ๒-๓ วัน
แล้วเวลาที่เรือเทียบท่าก็ไม่ใช่กลางวันเสมอไป บางทีก็ถึงเอาค่ำมืดตีคืนเจ้าของร้านก็ต้องไปคอยรับสินค้าที่ทำเรื่องอย่างใจจดใจจ่อ
ร้านแสงโหลสมัยนั้นไม่ใช่แต่จะขายหนังสือให้กับคนภูเก็ตเท่านั้น แต่จัดส่งไปยังอำเภอและจังหวัดใกล้เคียงด้วย เช่น ตะกั่วป่า พังงา กระบี่ ระนอง
ย กิจการของนายรอด บุญเป๊กขั้ตระกูลย ย หรือที่คนภูเก็ตรู้จักกันในนาม โ แม่ปะบุนลือกโ เจริญก้าวหน้าไปด้วยดีเสมอมา ด้วยความขยันขันแข็ง
ซื่อสัตย์สุจริตต่อผู้ซื้อหนังสือและต่อสำนักพิมพ์ที่จัดส่งหนังสือมาให้ โดยยึดแนวการทำงานอย่างมั่นคงเสมอมาว่า โ ทำการค้าต้องซื่อตรงการเงินต้องเชื่อถือได้
เพื่อนรวมเดินทางของแม่ปะบุนลือก หลายเล่มล้มหายตายจากไปจากบรรณพิภพ เพื่อนใหม่หลายเล่มมาแทนที่มากมายราวดอกเห็ดจนเต็มแผง เต็มตู้ในร้าน ณ
บ้านเลขที่ ๑๐๒ย ถนนถลาง อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ยังคงมีร้านหนังสือเก่าแก่ที่สุดของภูเก็ตชื่อ โ แสงโหล อยู่ในวันนี้ ร้านหนังสือมากมายในเมืองไทย
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แต่ร้านแสงโหลยังคงอยู่นับถึงปัจจุบันนี้(พ.ศ.๒๕๓๒) มีอายุถึง ๖๔ ปีแล้ว คนภูเก็ตภาคภูมิใจที่มีร้านหนังสือที่มีอายุยืนยาวขนาดนี้
วันนี้ โ สม.แม่ปะบุนลือกจะได้จากร้านแสงโหลอันเป็นที่รักซึ่งเกิดจากหยาดเหงื่อแรงงานแห่งความเพียรพยายามของตนไปแล้ว เมื่อ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๘
ย ร้านแสงโหลในปัจจุบันได้ขยายกิจการเป็นร้านแสงโหล ๒๓๙ย ตั้งอยู่บริเวณสี่แยกถนนมนตรีกับถนนหลวงพ้อ เป็นร้านหนังสือที่มีหนังสือมากมายให้ค้นหา
สนใจคนภูเก็ตและนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ